

УДК 351.82:334.021:338.49(477)

DOI: <https://doi.org/10.31470/2786-6246-2026-16-76-83>

Левченко Андрій, аспірант кафедри публічного управління та адміністрування Університету Григорія Сковороди в Переяславі

Levchenko Andriy, postgraduate student at Hryhorii Skovoroda University in Pereiaslav

ORCID ID: <https://orcid.org/0009-0000-7351-756X>

ДЕРЖАВНА ПІДТРИМКА ЯК ІНСТРУМЕНТ РОЗВИТКУ ПУБЛІЧНО-ПРИВАТНОГО ПАРТНЕРСТВА У СФЕРІ ІНФРАСТРУКТУРИ У КОНТЕКСТІ ВІДНОВЛЕННЯ УКРАЇНИ

STATE SUPPORT AS A TOOL FOR DEVELOPING PUBLIC-PRIVATE PARTNERSHIPS IN UKRAINE'S INFRASTRUCTURE IN THE CONTEXT OF POST-WAR RECONSTRUCTION

Анотація. У статті досліджено роль державної підтримки як ключового інструменту розвитку публічно-приватного партнерства у сфері інфраструктури України в умовах післявоєнного відновлення. Обґрунтовано актуальність теми, зумовлену масштабними руйнуваннями інфраструктурних об'єктів та обмеженістю публічних фінансових ресурсів, що потребує активного залучення приватного сектору. Проаналізовано сучасний стан наукових досліджень у сфері публічно-приватного партнерства та визначено недостатній рівень опрацювання питань ефективності форм державної підтримки, зокрема державних гарантій, компенсацій і співфінансування.

Розкрито сутність публічно-приватного партнерства як інструменту публічного управління та окреслено його значення для відновлення транспортної, енергетичної, соціальної та цифрової інфраструктури. Систематизовано основні форми державної підтримки публічно-приватного партнерства відповідно до чинного законодавства України та визначено їх функціональне призначення, зокрема зниження інвестиційних ризиків, підвищення фінансової привабливості проєктів і забезпечення реалізації соціально значущих ініціатив.

Визначено ключові проблеми практичної реалізації публічно-приватного партнерства в Україні, серед яких недостатня інституційна спроможність органів влади, складність процедур, обмеженість ресурсів і недосконалість механізмів оцінки ефективності. З позицій публічного управління результативність державної підтримки визначено не лише різноманітністю її інструментів, а передусім якістю організації управлінських процесів. Важливого значення набуває здійснення попередньої оцінки доцільності реалізації проєктів, зокрема шляхом їх порівняння з альтернативними формами публічних закупівель. Не менш суттєвим є забезпечення ефективного розподілу ризиків відповідно до принципу їх передачі тій стороні, яка має найкращі можливості для управління ними. Також необхідним є впровадження дієвих механізмів моніторингу виконання договірних зобов'язань і досягнення запланованих результатів, а також гарантування прозорості та підзвітності, особливо у частині довгострокових бюджетних зобов'язань.

Обґрунтовано, що ефективність державної підтримки значною мірою залежить від якості управлінських рішень, прозорості процедур, належного розподілу ризиків і впровадження системи моніторингу результативності. Запропоновано напрями вдосконалення механізмів державної підтримки публічно-приватного партнерства у контексті післявоєнного відновлення, зокрема

*Corresponding author

Copyright © The Author(s). This is an open access article distributed under the terms of the Creative Commons Attribution License 4.0 (<https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/>)

ISSN 2786-6246 (print)
ISSN 2786-9091 (online)

посилення інституційної спроможності, гармонізацію законодавства з європейськими стандартами та впровадження сучасних підходів до управління інфраструктурними проєктами.

Ключові слова: публічно-приватне партнерство, державна політика, інфраструктура, публічне управління, післявоєнне відновлення, інвестиції, державні гарантії, державне регулювання, інституційна спроможність.

Abstract. This article examines the role of state support as a key tool for developing public-private partnerships in Ukraine's infrastructure sector during the post-war reconstruction period. The relevance of this topic is substantiated by the extensive destruction of infrastructure facilities and the limited public financial resources, which necessitates the active involvement of the private sector. The current state of scientific research in the field of public-private partnerships is analyzed, identifying the insufficient level of understanding of the effectiveness of state support forms, particularly state guarantees, compensation and co-financing.

The article explores the essence of public-private partnerships as a public governance tool and defines their importance for the restoration of transport, energy, social and digital infrastructure. The main forms of state support for public-private partnerships are systematized in accordance with current Ukrainian legislation and their functional purpose is defined, specifically, reducing investment risks, increasing the financial attractiveness of projects and ensuring the implementation of socially significant initiatives.

Particular attention is paid to analyzing the benefits and risks of using state support instruments, including fiscal constraints, the possibility of contingent liabilities and moral hazard. Key challenges in the practical implementation of public-private partnerships in Ukraine are identified, including the insufficient institutional capacity of government authorities, the complexity of procedures, limited resources and imperfect performance evaluation mechanisms. From a public governance perspective, the effectiveness of state support is determined not only by the diversity of its instruments but also by the quality of management processes. A preliminary assessment of the feasibility of project implementation is crucial, particularly through comparison with alternative forms of public procurement. Equally important is ensuring effective risk allocation in accordance with the principle of transferring risks to the party best positioned to manage them. It is also necessary to implement effective mechanisms for monitoring the fulfillment of contractual obligations and the achievement of planned results, as well as guaranteeing transparency and accountability, particularly with regard to long-term budgetary commitments.

It is substantiated that the effectiveness of state support largely depends on the quality of management decisions, the transparency of procedures, appropriate risk allocation and the implementation of a performance monitoring system. Areas for improving state support mechanisms for public-private partnerships in the context of post-war reconstruction are proposed, specifically strengthening institutional capacity, harmonizing legislation with European standards and implementing modern approaches to infrastructure project management.

Keywords: public-private partnership, public policy, infrastructure, public administration, post-war reconstruction, investments, state guarantees, co-financing, state regulation, institutional capacity.

Постановка проблеми. У сучасних умовах післявоєнного відновлення України особливої актуальності набуває питання ефективного розвитку інфраструктури як основи соціально-економічної стабільності держави. Масштабні руйнування об'єктів транспортної, енергетичної, соціальної та комунальної інфраструктури зумовлюють необхідність залучення значних фінансових ресурсів, які не можуть бути забезпечені виключно за рахунок публічних фінансів. У цьому контексті публічно-приватне партнерство (далі – ППП) виступає одним із інструментів реалізації інфраструктурної політики держави.

Водночас, попри наявність нормативно визначених форм державної підтримки ППП, існує низка проблем, пов'язаних із їх практичною реалізацією. Зокрема, недостатня ефективність механізмів розподілу ризиків, обмеженість бюджетних ресурсів, складність процедур отримання

підтримки, а також наявність фіскальних ризиків, пов'язаних із державними гарантіями та компенсаційними зобов'язаннями. Це актуалізує потребу в науковому осмисленні форм державної підтримки ППП як інструменту публічного управління та визначенні напрямів їх удосконалення в умовах відновлення України.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Проблематика розвитку ППП та механізмів державної підтримки є предметом дослідження як вітчизняних, так і зарубіжних науковців. У наукових працях значна увага приділяється інституційним засадам ППП, механізмам залучення інвестицій, а також питанням ефективності реалізації інфраструктурних проєктів. Зокрема, дослідження у сфері публічного управління акцентують увагу на ролі держави у формуванні сприятливого середовища для розвитку ППП, включаючи нормативно-правове забезпечення, фінансові стимули та інституційну підтримку. Окремі наукові підходи зосереджені на оцінці ефективності державної підтримки через концепцію співвідношення ціни та якості, а також на аналізі ризиків, пов'язаних із довгостроковими бюджетними зобов'язаннями. Водночас, у сучасних умовах відновлення України питання комплексного аналізу саме форм державної підтримки ППП (зокрема державних гарантій, компенсацій та співфінансування) потребує подальшого дослідження. Недостатньо розкритими залишаються аспекти їх впливу на фінансову стійкість держави, ефективність реалізації проєктів та забезпечення балансу інтересів між публічним і приватним секторами.

Так, В.В. Круглов обґрунтовує, що у післявоєнний період відновлення та ревіталізації в Україні сфера розвитку інфраструктури набуватиме одного з пріоритетних завдань для органів публічної влади. Значні руйнування об'єктів інфраструктури, житлової забудови та культурно-історичної спадщини зумовлюють необхідність залучення масштабних інвестиційних ресурсів і налагодження ефективної координації між усіма заінтересованими сторонами. У цьому контексті ППП розглядається як дієвий інституційний механізм мобілізації фінансових, організаційних та технологічних ресурсів, залучення приватного сектору до процесів відновлення, а також забезпечення довгострокового сталого розвитку міських територій [1-2].

Т.С. Яровой зазначає, що впровадження системи контрактних зобов'язань, аудиту результативності та публічного моніторингу сприяло досягненню високих стандартів якості та економічної стійкості. Дослідником обґрунтовано доцільність імплементації європейського досвіду в український правовий простір з урахуванням національних особливостей. Запропоновано напрями вдосконалення українського законодавства у сфері ППП, що має сприяти підвищенню інвестиційної привабливості, ефективності управління та якості медичних послуг. Наголошено на перспективах застосування комплексних договірних моделей із поєднанням функцій проєктування, будівництва, фінансування та експлуатації [3-4].

В.Я. Карковська вказує на актуальність проєктів державно-приватного партнерства в умовах воєнного стану, що потребує посиленої уваги до управління ризиками та чіткого розподілу відповідальності між партнерами, оскільки рівень фінансових ризиків суттєво зростає для обох сторін [5]. При цьому приватні партнери, які зазвичай приймають на себе основний фінансовий ризик, змушені додатково враховувати загрози фізичного пошкодження інфраструктури та ризики неможливості її експлуатації внаслідок активних бойових дій.

Навіть за умови збереження державою контрольних і регуляторних функцій, у процесі реалізації таких проєктів можуть виникати управлінські суперечності, зумовлені трансформацією цілей і пріоритетів публічного сектору в умовах війни. За таких обставин забезпечення належного рівня управління проєктами ускладнюється, як і підтримання кадрового потенціалу, необхідного для їх реалізації, що додатково загострюється обмеженістю ресурсів та дефіцитом кваліфікованих фахівців, зокрема внаслідок мобілізаційних процесів і міграції населення.

Мета дослідження полягає у комплексному науково-теоретичному обґрунтуванні форм державної підтримки як інструменту розвитку ППП у сфері інфраструктури України, а також у виявленні їх ролі, функціонального призначення та управлінської ефективності в умовах післявоєнного відновлення держави.

Виклад основного матеріалу. ППП відповідно до чинного законодавства України розглядається як форма співпраці між державою, територіальними громадами та приватними партнерами, що здійснюється на договірних засадах з метою забезпечення ефективного створення, відновлення, управління та експлуатації об'єктів інфраструктури. У контексті повоєнного відновлення України ППП набуває стратегічного значення як інструмент залучення інвестицій, підвищення якості публічних послуг і забезпечення сталого розвитку.

Інфраструктурна сфера, згідно з нормативними підходами, охоплює транспортну, енергетичну, комунальну, соціальну та цифрову інфраструктуру, які забезпечують функціонування економіки та життєдіяльність населення. Внаслідок збройної агресії значна частина цих об'єктів зазнала руйнувань або потребує модернізації, що зумовлює необхідність пошуку ефективних механізмів фінансування та управління, серед яких ППП є одним із пріоритетних.

Розвиток ППП у сфері інфраструктури передбачає впровадження довгострокових договірних відносин, у межах яких приватний партнер бере на себе зобов'язання щодо проектування, фінансування, будівництва, реконструкції чи експлуатації об'єктів, а публічний партнер забезпечує нормативно-правову підтримку, гарантії та контроль за дотриманням суспільних інтересів. Такий розподіл ризиків і відповідальності має відповідати принципам ефективності, прозорості, рівності сторін і взаємовигідності.

В умовах відновлення України основними напрямками розвитку ППП є:

- відбудова транспортної інфраструктури (дороги, мости, залізничні вузли);
- модернізація енергетичних систем з урахуванням принципів енергоефективності та децентралізації;
- розвиток соціальної інфраструктури (заклади охорони здоров'я, освіти, житла);
- провадження цифрових рішень та інноваційних технологій управління інфраструктурними об'єктами.

Нормативно визначено, що реалізація проєктів ППП здійснюється на засадах конкурсності, економічної доцільності та обґрунтованості, із забезпеченням належного рівня захисту прав інвесторів і суспільних інтересів. Важливим аспектом є також гармонізація національного законодавства з європейськими стандартами, що сприятиме залученню міжнародних партнерів і фінансових інституцій.

Таким чином, розвиток ППП у сфері інфраструктури України в умовах відновлення є комплексним процесом, що поєднує правові, економічні та управлінські механізми. Його ефективна реалізація сприятиме відновленню критично важливих об'єктів, підвищенню інвестиційної привабливості держави та забезпеченню сталого соціально-економічного розвитку. У табл. 1 наведено **основні форми державної підтримки ППП у сфері інфраструктури**.

Таблиця 1

Основні форми державної підтримки публічно-приватного партнерства у сфері інфраструктури

Форма:	Основна характеристика:	Практичні результати:
Державні гарантії	Передбачають зобов'язання держави або органу місцевого самоврядування частково або повністю відповідати за виконання фінансових зобов'язань у разі настання визначених умов.	Це один із найсильніших інструментів стимулювання інвесторів, оскільки знижує кредитний ризик і полегшує залучення фінансування. Водночас надмірне використання гарантій створює контингентні (умовні) зобов'язання для бюджету та потребує жорсткого контролю й обмежень.
Компенсації (відшкодування)	Можуть включати компенсацію інвестиційних витрат, операційних витрат або недоотриманого доходу (наприклад, у разі соціально регульованих тарифів чи недостатнього попиту)	Дає змогу реалізовувати соціально значущі, але комерційно менш привабливі проєкти (дороги, лікарні, ЖКГ). Однак існує ризик фіскального навантаження та морального ризику (зниження стимулів до ефективності з боку приватного партнера), якщо механізми компенсації не прив'язані до показників результативності.
Співфінансування	Передбачає участь держави у фінансуванні капітальних витрат (наприклад, будівництва чи реконструкції об'єкта) поряд із приватним партнером	Зменшує початкове фінансове навантаження на інвестора та підвищує інвестиційну привабливість проєкту. Це особливо актуально для відновлення інфраструктури після руйнувань. Водночас потребує чіткої оцінки ефективності використання бюджетних коштів та запобігання їх нерациональному використанню.

Примітка: сформовано автором

У Законі України «Про публічно-приватне партнерство» від 19.06.2025 р. [6] у розділі «Підтримка та державні гарантії реалізації публічно-приватного партнерства» визначені інструменти та форми забезпечення підтримки ППП. Отже, у межах реалізації ППП передбачається надання підтримки, яка здійснюється за рахунок коштів державного та місцевих бюджетів, а також інших джерел, використання яких не суперечить законодавству. Зазначена підтримка має системний характер і реалізується через сукупність фінансово-економічних, організаційних та інституційних інструментів, зокрема:

1. надання державних та місцевих гарантій як способу забезпечення виконання зобов'язань у межах проєктів ППП;
2. участь публічного партнера у співфінансуванні витрат, пов'язаних із будівництвом (включаючи нове будівництво, реконструкцію, реставрацію, капітальний ремонт, технічне переоснащення) та/або створенням об'єкта ППП, а також здійснення платежів на користь приватного партнера, передбачених договором ППП, у тому числі плати за експлуатаційну готовність, за рахунок коштів державного бюджету або державних підприємств;
3. здійснення аналогічного співфінансування та/або платежів за рахунок ресурсів місцевих бюджетів або комунальних підприємств;
4. реалізація співфінансування витрат і виконання платіжних зобов'язань, визначених договором ППП, за рахунок коштів господарських товариств публічного сектору економіки;
5. придбання або здійснення повної чи часткової оплати публічним партнером чи уповноваженими суб'єктами, що діють на його стороні (зокрема центральними органами виконавчої влади або суб'єктами державного сектору економіки), товарів, робіт чи послуг, що виробляються або надаються приватним партнером відповідно до умов договору ППП;
6. прийняття публічним партнером або уповноваженими суб'єктами зобов'язань щодо здійснення компенсаційних платежів приватному партнеру, спрямованих на покриття різниці між мінімально гарантованим та фактичним рівнем попиту на результати діяльності, передбачені проєктом ППП (так звана гарантія попиту);
7. забезпечення приватного партнера необхідними ресурсами, включаючи постачання сировини (у тому числі відходів), а також товарів, робіт і послуг, що є необхідними для реалізації проєкту ППП;
8. здійснення публічним партнером або суб'єктами, що діють на його стороні, заходів із будівництва об'єктів інженерно-транспортної та залізничної інфраструктури, які не включаються до складу об'єкта ППП, але є функціонально необхідними для виконання умов відповідного договору;
9. надання грантової підтримки приватному партнеру для реалізації проєкту ППП із відповідним перерахуванням коштів до державного чи місцевого бюджету або на рахунок суб'єктів публічного сектору з подальшим спрямуванням таких коштів приватному партнеру;
10. інституційне сприяння публічного партнера у залученні фінансових ресурсів від фізичних та юридичних осіб для реалізації проєктів ППП у сфері житлового будівництва, включаючи проєкти з допороговими значеннями, відповідно до умов договору;
11. застосування інших форм підтримки, прямо передбачених законодавством.

Нормативно визначені форми державної підтримки ППП свідчать про комплексний і багаторівневий характер участі держави у забезпеченні реалізації інфраструктурних проєктів. Законодавчо закріплений перелік інструментів охоплює як прямі фінансові механізми (співфінансування, гранти, компенсаційні виплати), так і непрямі форми підтримки (гарантії, забезпечення ресурсами, сприяння у фінансуванні), що в сукупності формують цілісну систему стимулювання приватного сектору.

З позицій публічного управління, такі інструменти виконують кілька основних функцій. По-перше, вони забезпечують **зниження інвестиційних ризиків**, що є критично важливим для інфраструктурних проєктів із тривалим строком окупності. Зокрема, державні гарантії та механізми гарантії попиту дозволяють мінімізувати невизначеність щодо майбутніх доходів приватного партнера.

По-друге, передбачені форми підтримки сприяють **підвищенню фінансової спроможності проєктів**. Співфінансування та грантова підтримка зменшують початкове інвестиційне навантаження на приватного партнера, що особливо актуально в умовах відновлення інфраструктури України, де значна частина об'єктів потребує масштабних капіталовкладень.

По-третє, зазначені механізми забезпечують **реалізацію соціально значущих проєктів**, які за відсутності державної участі могли б бути економічно нерентабельними. Це стосується, зокрема, об'єктів транспортної, комунальної та соціальної інфраструктури, де рівень платоспроможного попиту є обмеженим.

Водночас, ефективність застосування державної підтримки значною мірою залежить від якості управлінських рішень. Ключовими аспектами є:

- 1) належне обґрунтування доцільності надання підтримки;
- 2) оптимальний розподіл ризиків між публічним і приватним партнерами;
- 3) забезпечення прозорості процедур та підзвітності у використанні бюджетних коштів;
- 4) довгострокове бюджетне планування з урахуванням потенційних фіскальних зобов'язань.

Окрему увагу слід приділити ризикам, пов'язаним із надмірним використанням інструментів підтримки. Зокрема, державні гарантії та компенсаційні механізми можуть формувати приховані (контингентні) зобов'язання бюджету, що у разі їх реалізації створюють додаткове навантаження на публічні фінанси. Крім того, неналежно структуровані механізми компенсації можуть призводити до виникнення морального ризику з боку приватного партнера.

У контексті післявоєнного відновлення України роль державної підтримки ППП суттєво зростає, оскільки вона виступає каталізатором залучення приватного та міжнародного капіталу. Водночас це потребує подальшого вдосконалення інституційної спроможності органів публічної влади, гармонізації нормативно-правової бази з європейськими стандартами та впровадження сучасних підходів до управління інфраструктурними проєктами.

Таким чином, державна підтримка у межах ППП є не лише фінансовим інструментом, але й важливим елементом системи публічного управління, що забезпечує баланс інтересів держави, бізнесу та суспільства в процесі відновлення та розвитку інфраструктури.

З позиції публічного управління, ефективність державної підтримки визначається не лише її формами, а й якістю управлінських процесів:

- проведення попередньої оцінки доцільності ППП (у т.ч. порівняння з традиційними публічними закупівлями);
- розподіл ризиків відповідно до принципу їх передачі стороні, яка найкраще здатна ними управляти;
- впровадження системи моніторингу виконання договорів і досягнення результатів;
- забезпечення прозорості та підзвітності (зокрема, щодо довгострокових бюджетних зобов'язань).

У практиці реалізації форм державної підтримки як інструмент розвитку ППП у сфері інфраструктури можна виокремити низку проблем [7]. Зокрема, можна виокремити такі:

- недостатня інституційна спроможність органів влади щодо підготовки якісних проєктів;
- складність процедур отримання державної підтримки;
- обмеженість бюджетних ресурсів і ризику накопичення прихованого державного боргу;
- недосконалість механізмів оцінки ефективності та контролю.

Висновки. Проведений аналіз свідчить, що державна підтримка є невід'ємною складовою розвитку ППП у сфері інфраструктури, особливо в умовах післявоєнного відновлення України. На

сьогодні нормативно визначені форми підтримки мають комплексний характер і включають як прями фінансові інструменти (співфінансування, компенсації, гранти), так і непрямі (державні гарантії, гарантії попиту, ресурсне забезпечення).

Враховуючи воєнні дії в Україні, державна підтримка у формах гарантій, компенсацій і співфінансування є необхідною умовою розвитку ППП у сфері інфраструктури, особливо в умовах відновлення України. Водночас її застосування має бути збалансованим, економічно обґрунтованим і інтегрованим у систему публічного управління, що забезпечує ефективність використання бюджетних ресурсів і досягнення довгострокових суспільних результатів.

З позицій публічного управління, ці інструменти виконують функції зниження інвестиційних ризиків, підвищення фінансової привабливості проєктів та забезпечення реалізації соціально значущих інфраструктурних ініціатив. Ефективність державної підтримки ППП значною мірою залежить від якості управлінських рішень, зокрема обґрунтованості відбору проєктів, прозорості процедур, належного розподілу ризиків та впровадження механізмів моніторингу і оцінки результативності.

У перспективі доцільним вбачається вдосконалення інституційних механізмів реалізації ППП, гармонізація національного законодавства з європейськими стандартами та підвищення спроможності органів публічної влади щодо управління інфраструктурними проєктами. Це сприятиме підвищенню ефективності використання державної підтримки та забезпеченню сталого розвитку інфраструктури України.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Круглов В.В. Державно-приватне партнерство як інструмент інфраструктурного відновлення українських міст. *Актуальні проблеми державного управління*. 2022. №1(60). С. 63–77. DOI: <https://doi.org/10.26565/1684-8489-2022-1-04>.
2. Круглов В.В. Розвиток державно-приватного партнерства в Україні: механізми державного регулювання: монографія. Харків: Вид-во ХарPI НАДУ «Магістр», 2019. 252 с.
3. Яровой Т.С. Публічно-приватне партнерство, як механізм ревіталізації територій та забезпечення економічного відновлення України у повоєнний період. *Публічне управління і адміністрування в Україні*. 2025. № 50. С. 141–147. <https://doi.org/10.32782/pma2663-5240-2025.50.23>.
4. Яровой Т.С., Сіделковський О.Л., Кононенко Ю.А. Механізми реалізації державно-приватного партнерства у сфері охорони здоров'я: досвід ЄС. *Державне будівництво*. 2025. №1 (37). С. 482–491. <https://doi.org/10.26565/1992-2337-2025-1-34>.
5. Карковська В., Весоловська М. Державно-приватне партнерство як інструмент підвищення інвестиційного потенціалу: стратегічні аспекти та перспективи. *Наукові перспективи (Серія «Державне управління», Серія «Право», Серія «Економіка», Серія «Медицина», Серія «Педагогіка», Серія «Психологія»)*. 2024. № 11 (53). С. 111–125. [https://doi.org/10.52058/2708-7530-2024-11\(53\)-111-125](https://doi.org/10.52058/2708-7530-2024-11(53)-111-125).
6. Про публічно-приватне партнерство: Закон України від 19.06.2025 №4510-IX. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4510-20#Text> (дата звернення: 09.04.2026).
7. Карпа М., Левченко А. Сучасний стан та основні проблеми розвитку державно-приватного партнерства в Україні: нормативно-інституційні аспекти. *Публічне управління: концепції, парадигма, розвиток, удосконалення*. 2024. № 7. С. 66–73. <https://doi.org/10.31470/2786-6246-2024-7-66-73>.

REFERENCES

1. Kruhlov, V.V. (2022). Derzhavno-privatne partnerstvo yak instrument infrastruktturnoho vidnovlennia ukrainskykh mist [Public-private partnership as a tool for the infrastructural renewal of Ukrainian cities]. *Aktualni problemy derzhavnoho upravlinnia – Current problems of public administration*, 1(60), 63–77. DOI: <https://doi.org/10.26565/1684-8489-2022-1-04> [in Ukrainian].
2. Kruhlov, V.V. (2019). *Rozvytok derzhavno-privatnoho partnerstva v Ukraini: mekhanizmy derzhavnoho rehulivannia: monohrafiia* [Development of public-private partnership in Ukraine: mechanisms of state regulation: monograph]. Kharkiv: Vyd-vo KharPI NADU «Mahistr», 2019 [in Ukrainian].
3. Iarovoi, T. S. (2025). Publichno-privatne partnerstvo, yak mekhanizm revitalizatsii terytorii ta zabezpechennia ekonomichnoho vidnovlennia Ukrainy u povoiennyi period [Public-private partnership as a mechanism for revitalizing territories and ensuring economic recovery of Ukraine in the post-war period]. *Publichne upravlinnia i administruvannia v Ukraini – Public administration and administration in Ukraine*, 50, 141–147. <https://doi.org/10.32782/pma2663-5240-2025.50.23> [in Ukrainian].
4. Iarovoi, T. S., & Sidelkovskiy, O. L., & Kononenko, Yu. A. (2025). Mekhanizmy realizatsii derzhavno-privatnoho partnerstva u sferi okhorony zdorovia: dosvid YeS [Mechanisms for implementing public-private partnership in the health

- sector: EU experience]. *Derzhavne budivnytstvo – State Construction*, 1 (37), 482–491. <https://doi.org/10.26565/1992-2337-2025-1-34> [in Ukrainian].
5. Karkovska, V., & Vesolovska, M. (2024). Derzhavno-pryvatne partnerstvo yak instrument pidvyshchennia investytsiinoho potentsialu: stratehichni aspekty ta perspektyvy [Public-private partnership as a tool for increasing investment potential: strategic aspects and prospects]. *Naukovi perspektyvy (Seriiia «Derzhavne upravlinnia», Seriiia «Pravo», Seriiia «Ekonomika», Seriiia «Medytsyna», Seriiia «Pedahohika», Seriiia «Psykhohohiiia») – Scientific Perspectives (Series "Public Administration", Series "Law", Series "Economics", Series "Medicine", Series "Pedagogy", Series "Psychology")*, 11 (53), 111–125. [https://doi.org/10.52058/2708-7530-2024-11\(53\)-111-125](https://doi.org/10.52058/2708-7530-2024-11(53)-111-125) [in Ukrainian].
 6. Pro publichno-pryvatne partnerstvo: Zakon Ukrainy vid 19.06.2025 №4510-IX [On Public-Private Partnership: Law of Ukraine from June 19, 2025 № 4510-IX]. *zakon.rada.gov.ua*. Retrieved from <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4510-20#Text> [in Ukrainian].
 7. Karpa, M., & Levchenko, A. (2024). Suchasnyi stan ta osnovni problemy rozvytku derzhavno-pryvatnoho partnerstva v ukraini: normatyvno-instytutsiini aspekty [Current state and main problems of the development of public-private partnership in Ukraine: regulatory and institutional aspects]. *Publichne upravlinnia: kontseptsii, paradyhma, rozvytok, udoskonalennia – Public administration: concepts, paradigm, development, improvement*, 7, 66–73. <https://doi.org/10.31470/2786-6246-2024-7-66-73> [in Ukrainian].

Історія статті / Article history:

Подано до редакції / Submitted to the editorial office (15.04.2026);

Прийнято до друку / Accepted for publication (23.04.2026);

Опубліковано / Published (10.06.2026)